

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Ja; her var det jo egentlig mere nærliggende, at det var fru Marianne Jelved og hr. Kristen Touborg, der diskuterede, for jeg forudsætter naturligvis, at kommunerne ved, hvad de gør, at de også kan gøre rede for det; og at borgerne også kan forholde sig til det.

Men jeg mener bestemt, at det kun er til fordel for alle, at man får en beskrivelse af det. Det er i hvert fald den oplevelse, der har været i forbindelse med bl.a. serviceredegørelser, at det somme tider kan være meget, meget nyttigt at finde ud af: Hvad er det egentlig, vi gør, og hvorfor gør vi det, og kunne vi gøre det bedre og billigere, hvis vi gør det på en anden måde?

Udfordringsretten giver mulighed for, at der kommer nogle ting ind, hvor man ellers kan høre folk sige, at det har de ikke fantasi til at forestille sig. Det er en af de mest forfærdende sætninger, jeg kan høre, fordi fantasi er drivkraften i al nytænkning, og det er dét, forslaget åbner mulighed for: der kan komme nytænkning ind, man får en reel opgavebeskrivelse, som man derefter forholder sig til, og man er i hver kommune parat til at stå til ansvar over for vælgerne for, hvordan man har valgt. Det er et mellemværende mellem kommunalbestyrelsesmedlemmerne og deres vælgere.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KRF):

Det er lidt i tråd med det, hr. Ole Stavad var inde på, for det er jo ikke et spørgsmål om udlicitering eller ej, og om man gør det i socialdemokratiske kommuner eller i Venstrekommuner er sådan set ligegyldigt.

Her er der tale om, at man vil påtvinge kommunerne en bestemt form. De skal tvinges til, nu hedder det privatiseringer og udliciteringer, og jeg kan altså ikke helt forstå, hvordan det kan blive sammenkoblet med respekt for kommunernes arbejdsform og deres måde at håndtere det kommunale selvstyre på. Hvis man vil tvinge noget ned over kommunerne, en bestemt måde at anskue en arbejdsform på, er det vel udtryk for manglende tillid til eller manglende respekt for kommunerne eller udtryk for, at man egentlig ikke mener, de kan gøre det godt nok, og at her ved vi altså bedst. Jeg kan ikke helt forstå, hvordan de ting, tvang og respekt osv., hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er stadig meget forundret over, at Venstreslet ikke synes at mene, at der er noget bureaukrati-problem ved dette forslag, og jeg vil gerne spørge: Når nu Venstre synes, dét er en så god idé at give private denne udfordringsret, som man også kunne kalde en bureaukratipligt for kommunerne, skal den så også udvides til at omfatte gælden staten? Skal enhver kunne komme og sidde på? Denne opgave, som løses af en eller anden statslig funktion, vil jeg gerne byde på?

Hvis der f.eks. er en, der mener, at han kan køre indenrigs- og sundhedsministerens bil billigere end den nuværende ministerchauffør, skal han så kunne komme og byde på det? Eller hvis der er en, der mener at kunne overtage billetfunktionen på Nationalmuseet, skal han så kunne byde på den? Og skal ministeren eller Folketinget så, afhængig af om der er lovhjemmel eller ej, tage politisk stilling til, om man ønsker at lægge den ud til private?

Er det dét, både politikerne og embedsmændene skal sidde og bruge tid på i både det statslige og det kommunale apparat? Skal de sidde og tage stilling til alle mulige forskellige tilbud fra private? Jeg forstår simpelt hen ikke sammenhængen i det her, hvis man ønsker, som Venstretidligere har sagt, at sætte borgeren før systemet.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Med hensyn til forståelsen af sammenhængen mellem tvang og respekt, er det altså det, at man tvinger nogle til at forklare, hvad de gør, og hvorfor de gør det. Det er ikke et udtryk for manglende respekt; det er kun et spørgsmål om, at man får det i en form, som er brugbar og forståelig, også som sammenligningsgrundlag, og respekten ligger i, at det jo er kommunerne selv, der træffer afgørelserne.

Fru Line Barfod kom med nogle eksempler. Nu drejer det her sig jo altså om kommunale og amtskommunale opgaver, ikke om statslige opgaver, men de eksempler, der blev nævnt, ville under alle omstændigheder ligge under 250.000 kr.-grænsen. Måske er det netop sådan nogle eksempler, som viser, at der er brug for, at man får fantasien ind, og at der er mange andre måder at løse tingene på, end man gør i dag, og det er det, vi gerne vil fremme, fordi det er nytænkning og virkelig giver mulighed for at få forbedret vores velfærdssamfund, uden at vi bare sætter skatterne op.